

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobkyně: **Ing. H. J.**
bytem L. 3221, P. 4 – M.

proti
žalované: **Městská část Praha 12**, IČO: 00231151,
sídlem Písková 830/25, Praha 4

za účasti: **JUDr. J. G.**,
P. 944/2, P. 5

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 1. 2018, čj. OKT/012/15, INF/005/15,

takto:

- I. Rozhodnutí Úřadu Městské části Praha 12 ze dne 11. 1. 2018, čj. OKT/012/15, INF/005/15 **se zrušuje.**
- II. Žalované se **ukládá**, aby do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytla žalobkyni dohodu o provedení práce uzavřenou s JUDr. J. G., včetně roku narození a obce trvalého pobytu této osoby a informace o hodinové výši odměny (bod 7. dohody), a zároveň informaci o celkové výši odměny, která byla JUDr. J. G. žalovanou vyplacena, to vše za období od 27. 11. 2014 do 26. 1. 2015.

- III. Věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení, pokud jde o žádost o výsledky práce JUDr. J. G. vykonávané pro žalovanou v období od 27. 11. 2014 do 26. 1. 2015.
- IV. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč k rukám žalobkyně.
- V. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně požádala dne 26. 1. 2015 podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o svobodném přístupu k informacím**“), žalovanou o cit.: *„informace k činnosti JUDr. J. G. pro MČ Praha 12 (žalovaná, poznámka soudu) od ustavujícího Zastupitelstva 27.11.2014 do doby podání této žádosti...Žádám o informaci, zda má uzavřenu dohodu o provedení práce či pracovní činnosti nebo jiný pracovně právní vztah, výši odměny, jaké činnosti vykonává a v jakém časovém období. Dále žádám o poskytnutí výkazu práce, na základě kterého mu byla vypočítána a vyplacena odměna z rozpočtu MČ Praha 12, dohody či smlouvy, na základě které pro MČ P12 (žalovaná, poznámka soudu) pracuje, také výsledků jeho práce“* (dále jen „**žádost**“).
2. Žalovaná opakovaně, a to celkem desetkrát, žádost v části odmítla, přičemž devětkrát bylo její odmítavé rozhodnutí k odvolání žalobkyně zrušeno Magistrátem hlavního města Prahy, odborem kontrolních činností (dále jen „**odvolací správní orgán**“) a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení. Napadené rozhodnutí, které je v pořadí desátým rozhodnutím žalované v této věci a kterým byla odmítnuta žádost o informace v části, níž žalobkyně žádá o cit.: *„výši odměny (JUDr. J. G.)“, a dále co se týče osobních údajů v poskytnutých dokumentech, tj. v příslušné dohodě o provedení práce a výkazu o odpracovaných hodinách na příslušnou dohodu o provedení práce“*, bylo žalobkyni doručeno dne 16. 1. 2018. Žalobkyně jej následně napadla žalobou ze dne 21. 2. 2018, o níž se vede toto soudní řízení.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaná v úvodu Napadeného rozhodnutí rekapitulovala průběh řízení o žádosti žalobkyně. Na jeho počátku byl JUDr. J. G. jako dotčená osoba podle § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) vyzván, aby se k žádosti vyjádřil. Tohoto práva využil a sdělil žalované, že s výjimkou poskytnutí *„informace o tom, zda má uzavřenu dohodu o provedení práce či pracovní činnosti nebo jiný pracovně právní vztah“* s poskytnutím požadovaných informací nesouhlasí. Žalobkyně byla také několikrát vyzvána k upřesnění žádosti.
4. V průběhu řízení, resp. opakovaného vydávání rozhodnutí žalované o částečném odmítnutí žádosti a jejich následného rušení odvolacím správním orgánem byly žalobkyni poskytnuty původně pouze informace, s jejichž poskytnutím JUDr. J. G. (dále též „**osoba zúčastněná na řízení**“) souhlasil, tj. že JUDr. J. G. má s žalovanou uzavřenu dohodu o provedení práce, přičemž následně byla žalobkyni k rozhodnutí žalované ze dne 30. 5. 2017, čj. OKT/012/15, INF/005/15, poskytnuta dohoda o provedení práce a výkaz práce osoby zúčastněné na řízení za prosinec 2014, obojí anonymizované o osobní údaje a výši odměny.
5. V rámci odůvodnění Napadeného rozhodnutí co do odmítnutí části žádosti ve vztahu k ostatním požadovaným informacím se žalovaná především věnovala otázce poskytnutí,

resp. neposkytnutí informace o výši odměny (ať již hodinové nebo celkové) s tím, že měla za to, že ostatní požadované informace žalobkyni poskytla anonymizované o osobní a citlivé údaje.

6. Žalovaná v rámci odůvodnění předně sdělila, že je vázána mlčenlivostí podle tehdy platného zákona o ochraně osobních údajů. Dále uvedla, že vycházela z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012 - 62, č. 3155/2015 Sb. NSS, zejména jeho akcentu na zákaz zneužití práva. V odůvodnění Napadeného rozhodnutí dále vysvětlovala, proč v případě žádosti žalobkyně o zneužití práva, resp. šikanózní výkon práva mohlo jít a co by s poskytnutými informacemi mohla učinit. Z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu dále žalovaná vycházela při vyhodnocení testu proporcionality, tedy otázek, nakolik se osoba zúčastněná na řízení přímo a významně podílela na činnosti žalované jako povinného subjektu a nakolik u jejího odměňování vyvstávaly pochybnosti o hospodárném vynakládání veřejných prostředků. Žalovaná přitom došla k závěru, že nutnost ochrany soukromí osoby zúčastněné na řízení převažuje nad právem veřejnosti na informace o jejím odměňování.
7. Dále Napadené rozhodnutí zohlednilo obavu žalované ze soudního sporu s osobou zúčastněnou na řízení v důsledku protiprávního poskytnutí informací o ní, neboť tato osoba s jejich poskytnutím výslovně nesouhlasila.
8. V další části se Napadené rozhodnutí zabývalo aplikací závěrů vyslovených v nálezů Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, vyhlášeného dne 1. 11. 2017 (dále jen „**Platový nález ÚS**“), přičemž žalovaná došla k závěru, že by poskytnutím informace došlo k neoprávněnému zásahu do soukromého života či osobnostních práv osoby zúčastněné na řízení. Rovněž žádost podle žalované neobstála v tzv. modifikovaném testu proporcionality ve smyslu tohoto nálezu.
9. V neposlední řadě se Napadené rozhodnutí odvolává na uplatnění principu předběžné opatrnosti, v očekávání možného soudního sporu mezi osobou zúčastněnou na řízení a žalovanou nebo žalobkyní.
10. V závěru Napadeného rozhodnutí žalovaná provedla výčet žalobkyni jakožto žadatelce již dříve poskytnutých informací takto: „*JUDr. J. G. jako dotčená osoba souhlasil s tím, aby žadatelce byla poskytnuta informace o tom, zda má uzavřenou dohodu o provedení práce či pracovní činnosti nebo jiný pracovně právní vztah. Tato informace byla žadatelce poskytnuta v příloze rozhodnutí č.j. P12 4914/2015, OKT/012/15, INF/005/15, ze dne 9.2.2015....Žadatelce byly dále také poskytnuté informace o tom, jaké činnosti JUDr. G. vykonává a v jakém časovém období, dále jí byl poskytnut výkaz práce, na základě kterého mu byla vypočítána a vyplacena odměna a dále jí byla poskytnuta dohoda, na základě které pro MČ P12 pracoval a informace o výsledcích jeho práce (vyplývající z výkazu práce), a to jako příloha k rozhodnutí č.j. OKT/012/15, INF/005/15 ze dne 30.5.2017, které bylo žadatelce doručeno dne 30.5.2017.*“

III. Žaloba

11. Žalobkyně v úvodu žaloby shrnula průběh tři roky trvajícího řízení o žádosti. Uvedla, že v době podání žádosti byla zastupitelkou Městské části Praha 12 (tj. žalované) a že osoba zúčastněná na řízení byla placena z prostředků žalované. Svou žádost odůvodnila tím, že „*má pochybnosti o tom, jakou činnost JUDr. G. pro Městskou část Praha 12 vykonává, když je zároveň ve stejnou dobu veden jako právník v odboru kancelář tajemníka Úřadu městské části Praha 4. Z tohoto důvodu se žalobkyně podívovala nad tím, že se JUDr. G. od začátku prosince*

2014 pravidelně vyskytuje v oddělení starostky MČ Praha 12 a dokonce mu v tomto oddělení byla přidělena vlastní kancelář.“

12. V žalobě dále uvedla, že žalovaná vydala postupně deset rozhodnutí o odmítnutí informace, přičemž bez ohledu na názor odvolacího správního orgánu neustále vydává prakticky totožná, neodůvodněná rozhodnutí o odmítnutí informace. Dodala, že žalovaná vždy předkládá odvolacímu správnímu orgánu nekompletní správní spis, i když jí je tato vada řízení opakovaně vytýkána.
13. Žalovaná dále dvakrát vyzvala žalobkyni k upřesnění žádosti ohledně – dle názoru žalobkyně – zcela jasného obsahu žádosti (žalovaná chtěla specifikovat pojmy „výkaz práce“, „výsledek práce JUDr. G.“ a „výše odměny“).
14. Podle názoru žalobkyně počínaje třetím rozhodnutím o odmítnutí informace z listopadu 2015 se text jednotlivých rozhodnutí žalované měnil jen v popisu dosavadního řízení, v samotném odůvodnění rozhodnutí nikoli. Tento postup žalované odvolací správní orgán v jeho rozhodnutí z dubna 2017 popsal jako porušení správního řádu, když žalovaná opakovaně nebere při vydání rozhodnutí v úvahu právní názor nadřízeného orgánu. Po desátém rozhodnutí žalované o odmítnutí informace, tj. Napadeném rozhodnutí, byla žalované doručena předžalobní výzva k poskytnutí informace, ale ani pak žalovaná svůj postoj nezměnila (odkázala přitom na výše uvedený nálezn Ústavního soudu).
15. Pokud jde o informace poskytnuté na základě žádosti, žalovaná v žalobě uvedla, že obdržela
 - začerněnou dohodu o provedení práce za rok 2014, ze které je možné vyčíst pouze to, že JUDr. G. uzavřel dohodu o provedení práce na rok 2014; nikoliv už informace o dohodnuté odměně za vykonanou práci,
 - listinu nazvanou „Výkaz práce pracovníka na dohodu konanou mimo pracovní poměr“, ve které jsou uvedeny pouze obecné informace o jeho činnosti nazvané „poradenství v oblasti státní správy“, „konzultace v oblasti samosprávy“ apod., kdy tyto blíže neupřesněné rady měly být starostce žalované údajně poskytovány v průběhu měsíce prosince 2014, a to prakticky nepřetržitě i během víkendů.

O činnosti JUDr. G. v lednu 2015 a výsledcích jeho práce se žalobkyně nedozvěděla nic.

16. S ohledem na výše uvedené měla žalobkyně za to, že Napadené rozhodnutí, byť vydané správním orgánem prvního stupně, je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu rozhodnutím ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), proti kterému lze podat správní žalobu, přičemž žádala soud, aby zároveň nařídil žalované vydání požadované informace podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím¹.
17. Žalobkyně dále argumentovala rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu, zejména jeho rozsudkem ze dne 27. 5. 2011, čj. 5 As 57/2010 - 79 a rozhodnutím rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012 - 62, č. 3155/2015 Sb. NSS, z níž vyvozovala, že na informaci o platu JUDr. G. nárok má. Ke stejnému závěru podle ní vede

¹ Od 1. 1. 2020 je předmětné ustanovení o soudním přezkumu rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace obsaženo v § 16 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím. Pokud zdejší soud dále cituje starší judikaturu, jedná se o původní § 16 odst. 4 téhož zákona.

i Platový nález ÚS. Kritérii uvedenými v bodě 125 tohoto nálezu se k odvoláním žalobkyně zabýval i odvolací správní orgán s tím, že žalobkyně nárok na požadovanou informaci o platu osoby zúčastněné na řízení má.

18. Žalobkyně v žalobě dále konstatovala, že i přes opakovaně vyřčený právní názor odvolacího správního orgánu se žalovaná ani nepokusila rozšířit odůvodnění svých rozhodnutí tak, aby pokrývalo všechny požadované informace a celou rozhodnou dobu, za kterou je informace požadována. Žalobkyně požaduje rovněž informace o tom, jakou pracovní činnost JUDr. G. pro žalovanou vykonával, popřípadě informaci, který zaměstnanec schválil proplacení jeho odměny. Dále žalobkyně požaduje informace o konkrétních výstupech jím vykonané pracovní činnosti. K tomu doplnila, že podle poskytnuté dohody o provedení práce měla pracovní náplň JUDr. G. spočívat například ve zpracování odborných právních posudků, rozborů a stanovisek pro potřeby starostky, avšak žádný takový dokument nebyl žalobkyni poskytnut, ani nebyla informace odmítnuta proto, že by snad neexistovala. Na všechny tyto další informace potom podle žalobkyně vůbec nedopadá test podle Platového nálezu ÚS.
19. Žalobkyně dále v žalobě odhalila své motivy, proč o dotčené informace žádala, které shrnula konstatováním, že žalovaná měla v rozhodné době k dispozici dostatečný aparát na to, aby se nové starostce žalované dostalo poradenství a pomoci k zorientování se v agendě státní správy nebo samosprávy, a JUDr. G. nebylo pravděpodobně potřeba angažovat, navíc bez výběrového řízení. Podle jejího názoru také není faktickým důvodem odmítání poskytnutí informace žalovanou ochrana soukromí osoby zúčastněné na řízení, jak se uvádí v Napadeném rozhodnutí, nýbrž zatajování informací o hospodaření s finančními prostředky žalované. Zdůraznila, že jako zastupitelka žalované je žalobkyně i podle názoru odvolacího správního orgánu privilegovanou žadatelkou o informace, neboť zastupitelstvo na sebe může atrahovat rozhodování o platech v úřadu žalované.
20. Žalobkyně v závěru žaloby navrhla, aby soud rozhodl takto (petit):
 - „I. Rozhodnutí žalované ze dne 11.1.2018, OKT/012/15, INF/0005/15, se zrušuje.
 - II. Žalované se nařizuje do tří (3) dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytnout žalobkyni informace o hodinové odměně JUDr. G. a zároveň informaci o celkové výši odměny JUDr. G., která mu byla vyplacena za období od 27.11.2014 do 26.1.2015.
 - III. Žalované se nařizuje do tří (3) dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytnout žalobkyni informaci o činnostech, které JUDr. G. vykonával pro žalovanou v období od 27.11.2014 do 26.1.2015.
 - IV. Žalované se nařizuje do tří (3) dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytnout žalobkyni nezačerněné kopie dohod o provedení práce či jiných dohod, které byly uzavřeny s JUDr. G. na období od 27.11.2014 do 26.1.2015.
 - V. Žalované se nařizuje do tří (3) dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytnout žalobkyni nezačerněné kopie všech výkazů práce, které byly uzavřeny s JUDr. G. na období od 27.11.2014 do 26.1.2015.
 - VI. Žalovaná je povinna do tří (3) dnů od právní moci tohoto rozsudku nahradit žalobci náklady řízení“.

IV. Vyjádření žalované k žalobě, replika žalobkyně a vyjádření osoby zúčastněné na řízení

21. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 4. 4. 2018 nejprve obsírně rekapitulovala průběh řízení o žádosti. Uvedla, že žalobkyni nejprve poskytla informaci, že osoba zúčastněná na řízení měla s žalovanou uzavřenou dohodu o provedení práce, a později, dne 30. 5. 2017, též informace o tom, kdy dotčená osoba vykonávala práce na základě dohody o provedení práce, dále informace o tom, jaké práce byly touto osobou vykonávány, a rovněž výkaz práce dotčené osoby s anonymizovanými osobními údaji a výsledky její práce. Dále též byla žalobkyni poskytnuta dohoda o provedení práce s anonymizovanými osobními údaji.
22. Žalovaná se dovolávala Platového nálezu ÚS, který se týká problematiky poskytování informací o výši platů a odměn dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Dovodila, že když v něm Ústavní soud shledal porušení práv vedoucích zaměstnanců statutárního města Zlín, muselo by tím spíše dojít k porušení práv osoby zúčastněné na řízení při poskytnutí informace o odměně této osoby žalobkyni, neboť tato osoba byla na mnohem méně významné pozici. Žalovaná připomněla tzv. modifikovaný test proporcionality, resp. platový test, jak jej Ústavní soud v uvedeném nálezu přdestřel. Podle žalované účelem vyžádání informace není totiž u žalobkyně přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu (žalobkyně nemá postavení „společenského hlídačského psa“).
23. V neposlední řadě žalovaná namítla, že není ve věci pasivně legitimována. Stranou žalovanou by měl být podle jejího názoru odvolací správní orgán, tj. Hlavní město Praha – Magistrát hlavního města Prahy. Dále upozornila, že proti Napadenému rozhodnutí se již žalobkyně neodvolala, a tudíž dle názoru žalované bezvýsledně nevyčerpala všechny prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k její ochraně.
24. Žalovaná závěrem svého vyjádření navrhla, aby byla žaloba zamítnuta.
25. Žalobkyně ve své replice ze dne 17. 4. 2018 již jen stručně odmítla námitku nedostatku pasivní legitimace žalované s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2016, čj. 3 As 278/2015 - 44, na který poukázala již v žalobě. Jako neopodstatněný až směšný potom označila požadavek žalované na vyčerpání, resp. podání dalšího, v pořadí desátého, opravného prostředku ve správním řízení o žádosti, když se žalovaná právním názorem odvolacího správního orgánu v předchozích případech neřídila. Připomněla rovněž, že podání žaloby předcházela předžalobní výzva adresovaná žalované.
26. Dne 6. 2. 2020 se k výzvě soudu k žalobě vyjádřil též JUDr. J. G. jako osoba zúčastněná na řízení. Ve svém vyjádření se soustředil toliko na otázku poskytnutí jeho odměny (nikoli na ostatní požadované informace) a primárně se ztotožnil s postupem žalované. V této souvislosti obsáhle citoval a komentoval Platový nálezn ÚS, který modifikoval dřívější judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně poskytování informací o platech ve veřejné sféře směrem k vyšší ochraně zaměstnanců. Zdůraznil, že podle nálezu může zaměstnavatel poskytnout žadateli informace o platu zaměstnance, jen pokud budou v daném konkrétním případě současně splněny následující čtyři podmínky: (i) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu, (ii) informace samotná se týká veřejného zájmu, (iii) žadatel o informaci plní úkoly či posílá doзору veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“ a (iv) informace existuje a je dostupná.

27. Ve vztahu k žalobkyní požadované informaci o odměně pak osoba zúčastněná na řízení uzavřela, že ze strany žalobkyně, cit. „jde o jeden z nástrojů permanentního boje z pozice zastupitelky (aktuálně pak radní) městské části Praha 12“ s tím, že žalobkyně v žádném případě neplní ani funkci dozoru veřejnosti, ani roli společenského hlídačského psa, což podle jejího názoru žalobkyně neprokázala. Požadovaná informace se podle ní ani netýká veřejného zájmu (požadovaná odměna představuje nepatrnou částku v rozpočtu žalované). Rovněž uvedla, že v žádosti jde jen o odměnu na základě jedné z mnoha dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr uzavíraných žalovanou, tudíž ze strany žalobkyně jde o šikanózní výkon práva, přičemž se tak žalobkyně dostává, cit. „velmi blízko pojmu „řízení veřejnosti po informacích o soukromém životě jiných““ uvedenému v bodu 88 Platového nálezu ÚS. Osoba zúčastněná na řízení připomněla, že s poskytnutím informace o odměně nesouhlasila, a uvedla, že v jejím případě by došlo poskytnutím informace o odměně k neoprávněnému zásahu do soukromí, pravděpodobně ve vyšší intenzitě než u zaměstnanců, jichž se týkal Platový nálezu ÚS. Na závěr shrnula, že v posuzované věci je splněna jen jedna podmínka stanovená Ústavním soudem, a to, že informace existuje a je dostupná, proto navrhla žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítnout.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

28. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem souhlasili.
29. Před vlastním posouzením věci musel Městský soud v Praze, a to i s ohledem na vyjádření žalované, posoudit dvě vzájemně související procesní otázky: (i) zda je žalovaná pasivně legitimovanou stranou v tomto soudním řízení (§ 69 s. ř. s.) a (ii) zda musela žalobkyně podat odvolání proti Napadenému rozhodnutí, tj. zda je i tak splněna podmínka vyčerpání řádných opravných prostředků před správním orgánem podle § 68 písm. a) s. ř. s.
30. Zdejší soud předesílá, že si je vědom skutečnosti, že správní soudy zpravidla přezkoumávají v řízení o žalobě proti rozhodnutí konečné rozhodnutí správního orgánu. Žalovaná je přitom správním orgánem prvního stupně, proti jejímuž rozhodnutí o žádosti (Napadené rozhodnutí) může směřovat řádný opravný prostředek, tj. odvolání k odvolacímu správnímu orgánu.
31. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu již nicméně ve věcech přístupu k informacím dospěla k závěru připouštějícímu možnost za určitých podmínek soudně napadnout prvostupňové správní rozhodnutí, tj. rozhodnutí povinného subjektu ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím, jímž bylo opakovaně odmítnuto poskytnutí informace.
32. K této otázce se třetí senát Nejvyššího správního soudu vyjádřil již v rozsudku ze dne 10. 11. 2016, čj. 3 As 278/2015 - 44, v němž „zastává názor, že za daných okolností nelze po stěžovateli spravedlivě požadovat, aby byl nucen žalobou napadat jemu vyhovující rozhodnutí žalovaného (tj. nadřízeného správního orgánu rozhodujícího o řádném opravném prostředku, poznámka soudu). Nepřiměřeným se jeví rovněž požadavek, aby za situace, kdy mu žalovaný vyhoví, avšak povinný subjekt brání svým postupem, jdoucím proti smyslu informačního zákona, poskytnutí informace, musel stěžovatel podat znovu opravný prostředek,

který mu však v případě úspěchu nemůže přinést nic jiného, než další kolo „marného boje“ o informace před povinným subjektem. Skutečnost, že postup povinného subjektu jde proti smyslu informačního zákona, přitom dokládá teze zdejšího soudu, že zřetelným signálem pro tento závěr bude takové rozhodnutí povinného subjektu, jež bude řešit skutkové či právní otázky, které byly v podstatných ohledech již jednou řešeny předchozím zrušujícím rozhodnutím odvolacího orgánu (rozsudek č. j. 6 As 113/2014 - 35)...v případě, kdy povinný subjekt zcela ignoruje závazný právní názor nadřízeného orgánu, je možné napadnout žalobou přímo jeho následné rozhodnutí, odmítající informaci poskytnout. Překážkou pro takový postup není dle názoru soudu ani ustanovení § 68 písm. a) s. ř. s., neboť požadavek naplnění podmínky zde uvedené nemůže nutit stěžovatele k opětovnému, čistě formálnímu podání opravného prostředku, který by zcela zřejmě vedl znovu k témuž výsledku, kterého již jednou dosáhl. Takovýto postup by se nepochybně mýjel jak s účelem citovaného ustanovení s. ř. s., v němž je materializována zásada subsidiarity (§ 5 s. ř. s.), tak s požadavky informačního zákona akcentujícího poskytnutí informace v přiměřeném časovém rámci; projednávaný případ je toho ostatně názorným příkladem.

Z hlediska určení žalovaného ve smyslu § 69 s. ř. s. je pak podstatné, že podle § 16 odst. 4 informačního zákona je povinnost poskytnout informace ukládána „povinnému subjektu“. Ten je tak z tohoto titulu nepochybně účastníkem soudního řízení, neboť rozsudek je závazný jen pro účastníky, osoby zúčastněné na řízení a orgány státní moci a povinnost tak lze za daných okolností uložit jen účastníku. Navíc je to též jeho rozhodnutí, které má být současně s uložením dané povinnosti zrušeno. Ustanovení § 16 odst. 4 informačního zákona je tak možno ohledně vymezení účastníků řízení vnímat ve vztahu k § 69 s. ř. s. jako určitý lex specialis. Odpadne-li pak s ohledem na okolnosti potřeba přezkoumat rozhodnutí nadřízeného správního orgánu, nebrání dle názoru Nejvyššího správního soudu při splnění výše uvedených podmínek nic tomu, aby bylo přezkoumáno výlučně jen rozhodnutí povinného subjektu. Zdejší soud přitom nijak nezpochybňuje, že takový procesní postup představuje v rámci českého správního soudnictví jisté specifikum, avšak, jak bylo vyloženo výše, je třeba tento závěr vnímat v kontextu rovněž specifického charakteru práva na informace a jeho právní úpravy. Nastíněný postup je pak v souladu s názorem Ústavního soudu, že „[p]rocesní předpisy určené k ochraně práv žadatele o informace je nutno vykládat takovým způsobem, aby byly účinné v praxi “ (nález ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. I. ÚS 3930/14).“

33. Tento výklad, podle něž je možno podat správní žalobu již proti odmítavému rozhodnutí povinného subjektu, tedy správního orgánu prvního stupně, následně aproboval a potvrdil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozsudku ze dne 24. 10. 2018, čj. 7 As 192/2017 - 35, který uvedl: „Obecně tedy platí, že rozhodnutí, kterým odvolací orgán zruší nepravomocné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc mu vrátí k dalšímu řízení, není rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť takovéto rozhodnutí není konečné a samo o sobě nijak nezasahuje do právní sféry svých adresátů. To platí v běžných věcech přezkoumávaných správními soudy i tehdy, dochází-li k procesnímu „ping-pongu“ mezi prvostupňovým a druhostupňovým správním orgánem. Ostatně správní soud ani není ve výrokovém potenciálu rozsudku v řízení o žalobě proti rozhodnutí vybaven k tomu, aby takovéto negativní situaci efektivně čelil.

Situace ve věcech týkajících se svobodného přístupu k informacím je však diametrálně odlišná. Správní soud zde není omezen jen na možnost zrušení správního rozhodnutí, ale disponuje atypickou pravomocí nařídít přímo povinnému subjektu, aby žadateli informaci poskytl (§ 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím; srov. k postavení této normy v celkové

koncepti českého správního soudnictví rozsudek ze dne 31. 7. 2006, č. j. A 2/2003 - 73, č. 1469/2008 Sb. NSS). Smysl a účel uvedeného ustanovení je zřejmý – zabránit „ping-pongu“ mezi povinným subjektem, resp. odvolacím orgánem, na straně jedné, a správními soudy, na straně druhé. Správní soud musí zajistit, že prostřednictvím soudní ochrany bude rychle a účinně dosaženo poskytnutí informace v případech, kdy poskytnuta být má, avšak povinný subjekt ani odvolací orgán tak neučinily.“

34. V témže rozsudku pak rozšířený senát Nejvyššího správního soudu pokračoval k povaze žalobou napadnutelného správního rozhodnutí s tím, že „dle § 65 odst. 1 s. ř. s. soudně přezkoumatelné rozhodnutí zkracuje žalobce na právech přímo nebo v důsledku porušení práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu; rozhodnutí je jen takový úkon, který zakládá, mění, ruší nebo závazně určuje žalobcova práva nebo povinnosti. Jde tedy o to, zda se podle tvrzení žalobce v žalobě mohlo napadené rozhodnutí nějak negativně projevit v jeho právní sféře (takto již usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, č. 906/2006 Sb. NSS). Právě potencialita takovýchto vlastností správního rozhodnutí zakládá žalobní legitimaci k podání správní žaloby.

Ve světle právě uvedeného je evidentní, že v typových situacích procesních obstrukcí či nekončícího „ping-pongu“ v informačních věcech lze takovéto vlastnosti přičítat rozhodnutí povinného subjektu, nikoliv rozhodnutí odvolacího orgánu.“

35. Závěrem tohoto rozsudku rozšířený senát dokonce přímo konstatoval: „co ovšem možné není, je žalovat rozhodnutí žalovaného (tj. nadřízeného správního orgánu rozhodujícího o řádném opravném prostředku, poznámka soudu), které ruší rozhodnutí povinného subjektu; takovéto rozhodnutí totiž do právní sféry žadatele nijak nezasahuje.“ Tento názor blíže odůvodnil tím, že „pokud odvolací orgán rozhodnutí povinného subjektu zrušil, nelze mu vyčítat žádné negativní dopady do právní sféry žadatele (žalobce), nelze požadovat, aby žalobce – neúspěšný žadatel o informaci – tvrdil zkrácení na právech rozhodnutím odvolacího orgánu, které ho přitom na právech nijak nezkracuje...žalobce je ve skutečnosti na právech krácen nikoliv pro něj pozitivním rozhodnutím odvolacího orgánu, ale až v pořadí dalším rozhodnutím povinného subjektu, který žádost o informaci odmítl. Pokud povinný subjekt nerespektuje předchozí zrušovací rozhodnutí odvolacího orgánu, nelze již po žadateli spravedlivě požadovat, aby podával opětovně opravný prostředek a čekal na druhé (třetí, čtvrté ...) zrušovací rozhodnutí.“
36. Zdejší soud se s uvedenými judikatorními východisky beze zbytku ztotožňuje, neboť jen obtížně bude hledán vhodnější případ nikdy nekončícího „ping-pongu“ mezi povinným subjektem a nadřízeným orgánem, než je posuzovaná věc, v níž bylo vydáno již deset odmítavých rozhodnutí žalované, která následně byla v devíti případech zrušena odvolacím správním orgánem. K procesním otázkám **ad (i) a (ii)** uvedeným výše v bodě 29 tohoto rozsudku tedy soud uzavírá, že žaloba správně směřuje proti žalované jakožto povinnému subjektu, přičemž žalobkyně neměla povinnost absolvovat další – s ohledem na dosavadní správní praxi žalované zřejmě opět marné – odvolací řízení, v němž by se sice zřejmě opět dočkala odlišného, a jí do značné míry konvenujícího, názoru odvolacího správního orgánu, nikoliv však požadované informace.
37. Poté přistoupil Městský soud v Praze k meritornímu posouzení obsahu žaloby a shledal, že je důvodná. Soud přitom s ohledem na žalobní body a sporné otázky mezi žalobkyní a žalovanou musel zodpovědět následující:

- A) pokud jde o informaci o odměňování osoby zúčastněné na řízení, zda poskytnutí této informace ob stojí ve světle tzv. modifikovaného testu proporcionality předestřené v Platovém nálezu ÚS a související judikatuře Nejvyššího správního soudu, vč. toho, zda nejde o žádost šikanózní,
- B) pokud jde o ostatní požadované informace (s výjimkou odměny), v jakém rozsahu případně nebyly žalobkyni žalovanou poskytnuty a, nepůjde-li o prázdnou množinu, zda bylo jejich neposkytnutí žalovanou přezkoumatelným způsobem a správně odůvodněno.

38. **Ad A)** není sporu mezi účastníky řízení, že informace o výši odměny osoby zúčastněné na řízení vyplacené žalovanou v inkriminovaném období (ať již v hodinové sazbě nebo absolutní částce) nebyla žalovanou poskytnuta. Není mezi nimi sporné ani to, že tato odměna byla vyplácena z prostředků žalované jakožto veřejných prostředků ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím (byť JUDr. G. vykonávající pro žalovanou práci mimo pracovní poměr nebyl zaměstnancem žalované *stricto sensu*). Rovněž je postaveno najisto, že osobě zúčastněné na řízení byla ze strany žalované poskytnuta možnost uplatňovat ve správním řízení svá práva, včetně možnosti vyjádřit se k požadovaným informacím s tím, že tato osoba s poskytnutím informace o své odměně nesouhlasila a i ve svém vyjádření k žalobě navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost.
39. Soud připomíná, že podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím ve znění účinném v době vydání Napadeného rozhodnutí (dnes v totožném znění § 8a odst. 1) povinný subjekt osobní údaje poskytne jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Tímto zákonem byl v době vydání Napadeného rozhodnutí dnes již zrušený zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o ochraně osobních údajů**“). Údaj o odměně osoby zúčastněné na řízení, který žalobkyně požadovala, nepochybně byl osobním údajem ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Podle § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů může správce, v tomto případě žalovaná, osobní údaje zpravidla zpracovávat pouze se souhlasem subjektu údajů, jímž v nyní projednávané věci nedisponoval. Obdobně se k této otázce staví i dnes přímo účinné nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů).
40. Mezi účastníky řízení se však vede spor o to, zda lze na žalobkyni požadované informace o odměňování vztáhnout ustanovení § 8b odst. 1 zákona o přístupu k informacím, dle něž povinný subjekt poskytne osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky, a to dle § 8b odst. 3 téhož zákona v rozsahu jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků (pozn. zvýrazněno soudem). Soud v této souvislosti připomíná, že žalovaná v Napadeném rozhodnutí uvedla, že vycházela z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012 - 62, zejména jeho akcentu na zákaz zneužití práva, a došla k závěru, že ze strany žalobkyně mohlo jít o zneužití práva, resp. šikanózní výkon práva. Při testu proporcionality na základě tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu dále žalovaná vyvodila, že nutnost ochrany soukromí osoby zúčastněné na řízení převažuje nad právem veřejnosti na informace o jejím odměňování. Dále se žalovaná v Napadeném rozhodnutí odvolává na uplatnění principu předběžné opatrnosti v očekávání možného soudního sporu mezi osobou zúčastněnou na řízení a žalovanou nebo žalobkyní. Žalovaná rovněž

neopomněla posuzovat žádost z hlediska tzv. modifikovaného testu proporcionality podle Platového nálezu ÚS, přičemž i z této perspektivy uzavřela, že by poskytnutím informace došlo k neoprávněnému zásahu do soukromého života či osobnostních práv osoby zúčastněné na řízení. Podobně se vyjádřila též osoba zúčastněná na řízení.

41. Zdejší soud sice v obecné rovině souhlasí s tím, jaká judikatorní východiska vzala žalovaná při svém rozhodování v úvahu, zásadně se s ní však již rozchází co do závěrů z vyhodnocení těchto východisek plynoucích. Stejně jako u obdobných případů v minulosti (naposledy se desátý senát zdejšího soudu zabýval podobnou věcí v rozsudku ze dne 5. 12. 2019, čj. 10 A 96/2015 - 93, srov. též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 10. 2018, čj. 5 A 40/2015 - 68) vznikla v nyní projednávané věci specifická situace, kdy je třeba před poskytnutím informace poměřit právo žalobkyně na informace na straně jedné a právo osoby zúčastněné na řízení na ochranu soukromí na straně druhé, a to ve světle aktuální judikatury Ústavního soudu. Soud přistoupil k tomuto porovnání a posouzení podmínek pro poskytnutí informací žalobkyni a – na rozdíl od žalované – dospěl k závěru, že tyto podmínky jsou v posuzované věci splněny.
42. Soud, stejně jako žalovaná, primárně vychází z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012 - 62, č. 3155/2015 Sb. NSS, z něhož vyplývá, že informace o příjemcích platů z veřejných prostředků je třeba podle § 8b zákona o přístupu k informacím poskytovat. Závěry tohoto rozsudku však byly zčásti korigovány Platovým nálezem ÚS a na něj navazujícím nálezem ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1200/16. Jak se uvádí v bodě 125 Platového nálezu ÚS, při poskytování informací o platech je navíc třeba přihlížet k zásahu do práva na soukromí dotčených zaměstnanců, přičemž povinný subjekt žádost odmítne, nejsou-li splněny následující čtyři podmínky: (i) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu, (ii) informace samotná se týká veřejného zájmu, (iii) žadatel o informaci plní úkoly či posílání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“, (iv) informace existuje a je dostupná.
43. Soud zjistil, že všechny uvedené podmínky v nyní projednávané věci splněny jsou. Zprvé je zřejmé, že informace existuje a je žalované dostupná, o této otázce mezi účastníky nebylo sporu. Zadruhé je třeba posoudit, zda žalobkyně plní úkoly či posílání dozoru veřejnosti. Žalobkyně byla v době podání žádosti zastupitelkou žalované, tj. v obecních volbách zvolenou zástupkyní veřejnosti pro správu věcí veřejných v územním obvodu žalované. Žalobkyně proto měla s přihlédnutím k působnosti zastupitelstev městských částí hlavního města Prahy vymezené v § 89 a pravomoci zastupitelů vymezené v § 51 odst. 2 písm. c) ve spojení s § 87 odst. 3 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů tím spíše právo na informace týkající se fungování a hospodaření žalované. Ostatně i odvolací správní orgán došel správně k závěru, že žalobkyně má z tohoto důvodu postavení tzv. privilegované žadatelky o informace. Již tento poznatek dle názoru soudu postačuje k závěru, že žalobkyně plní úkoly dozoru veřejnosti, respektive roli tzv. *společenského hlídačského psa* (srov. rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 23. 9. 1994, č. 15890/89, *Jersild proti Dánsku*, bod 31).
44. Dalším kritériem je, zda se požadovaná informace týká veřejného zájmu, resp. zda je účelem vyžádání informace přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu. Soud připomíná, že osoba zúčastněná na řízení působila v rozhodném období fakticky v roli poradce nové starostky, tj. vrcholného exekutivního orgánu žalované, angažovaného žalovanou na dohodu uzavřenou mimo (standardní) pracovní poměr na činnosti, které se – podle obecného popisu v dohodě o provedení práce a výkazu práce – nepochybně musely do

značné části překrývat s kompetencí a erudicí standardního zaměstnaneckého aparátu úřadu žalované. Soud zdůrazňuje, že v tomto řízení nikterak nehodnotí a ani nemůže hodnotit účelnost vynakládání veřejných prostředků žalovanou. Bez relevance potom je, zda osoba zúčastněná na řízení mohla disponovat s finančními prostředky žalované. Předmětem diskuse zde je účelnost veřejných prostředků vynakládáných nikoliv touto osobou za žalovanou, ale vynakládáných žalovanou na tuto osobu, resp. její činnost pro žalovanou. Soud zdůrazňuje, že i předmětný výdaj na odměnu osoby zúčastněné na řízení může být zcela ospravedlnitelný. Jak žalovaná, tak příjemce odměny však musí být s to přijmout veřejnou diskusi o legitimitě takového výdaje v rámci prevence či potírání projevů korupce či nepotismu ve veřejném sektoru. Nezbytnou podmínkou počátku takové diskuse ovšem je dostupnost relevantní a dostatečně určité informace o tomto výdaji; soud na okraj připomíná povinnost individuálně poskytnutou informaci též zveřejnit podle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Již z tohoto pohledu je zřejmé, že veřejnost, a tím spíše žalobkyně v pozici volené zastupitelky, má legitimní zájem být informována o odměně vyplácené na tyto mimořádné poradenské činnosti nad rámec standardních výdajů na úřední aparát žalované. Jestli požádá o informaci týkající se jedné osoby, nebo více či všech osob vykonávajících práce pro žalovanou na dohodu mimo pracovní poměr, pak nemůže být pro rozhodování soudu v dané věci relevantní. Soud, zcela v duchu Platového nálezu ÚS, posuzoval konkrétní vztah žalobkyně, žalované a osoby zúčastněné na řízení, pro úplnost však dodává, že výkladem *a minore ad maius* by měl v zásadě dojít k obdobným závěrům i v případě dalších osob splňujících totožné podmínky. Soud nemá pochyb ani o tom, že žalobkyně jakožto zastupitelka informace o odměně poradce starostky požadovala za účelem přispění k diskusi o věcech veřejného zájmu, neřkuli přímo k řádnému plnění jejích povinností s mandátem člena zastupitelstva žalované, uložených jí především k ochraně zájmů členů veřejnoprávní korporace založené na územním principu. Z tohoto pohledu je irrelevantní i potenciálně pravdivé tvrzení žalované, že informace může být využita jako podklad pro „*politické potýkání a střetávání se v rámci městské části Praha 12*“ (obdobně se vyjádřila i osoba na řízení zúčastněná). Politický boj vedený korektně podle zákonných pravidel v žádném případě nepředstavuje sám o sobě výjimku z práva na informace.

45. Zdejší soud pak zcela odmítá argumentaci žalované, popř. osoby zúčastněné na řízení, dle níž žalobkyně vykonává právo na dotčenou informaci šikanózním způsobem nebo snad s úmyslem poškodit žalovanou či osobu zúčastněnou na řízení. Žalobkyně vznesla počátkem roku 2015 jednu žádost o informace, o níž stále nebylo po právu rozhodnuto. Nelze jí pak rozhodně přičítat k tíži, že využívá svých procesních práv, aby se k požadované informaci skutečně dostala, a to zvláště za setrvalé rezistentního přístupu žalované, na němž ničeho nezměnila ani opakovaná, k rozhodnutím žalované kritická rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Žalovaná pak nemůže v žádném případě žalobkyni odpírat přístup k informacím o své činnosti jen proto, že o ní žalobkyně ve veřejném prostoru referuje kriticky. Obavy žalované i osoby zúčastněné na řízení ze zájmu žalobkyně na poškození osoby zúčastněné na řízení nejsou nijak (nadto pak přesvědčivě) podloženy, a mají tudíž podle názoru soudu ryze spekulativní charakter.
46. Soud pro úplnost uvádí, že žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí interpretačně překroutila závěry vyslovené v Platovém nálezu ÚS, pokud jde o porušení práva na ochranu soukromí vedoucích zaměstnanců statutárního města Zlín poskytnutím informací o jejich platech, od čehož implicitně výkladem *a maiore ad minus* došla k závěru o neposkytnutí informace o odměně osoby zúčastněné na řízení (obdobně vyznívá i

vyjádření osoby zúčastněné na řízení zaslané soudu). Ústavní soud totiž v tomto svém mnohokrát skloňovaném nálezu nedošel k závěru, že veřejnost nemá právo na informaci o platech dotčených zaměstnanců, nýbrž k tomu, že práva dotčených zaměstnanců v jím posuzovaném případě byla porušena tím, že nebyl před rozhodnutím o poskytnutí informace proveden adekvátní test přiměřenosti, když „v každém jednotlivém případě střetu ústavně zaručených práv musejí soudy a jiné orgány veřejné moci zvážit význam a intenzitu dotčených práv. V posuzované věci spočívalo pochybení statutárního města Zlín v tom, že při rozhodování o žádosti žadatele neprovedlo nezbytný test proporcionality.“ Ústavní soud přitom pokračoval tím, že „poskytování informací o odměnách za práci není obecně protiústavní, nicméně případný zásah do základních práv dotčených osob je nutno posuzovat podle okolností každého jednotlivého případu.“ Žalovaná sice v nyní posuzovaném případě test proporcionality provedla, ovšem s chybnými závěry.

47. Městský soud v Praze tedy má za to, že všechny čtyři základní podmínky pro poskytnutí požadovaných informací vytýčené Ústavním soudem byly splněny, a přistoupil proto k posouzení přiměřenosti zásahu do práv osoby zúčastněné na řízení. Test proporcionality je definován čtyřmi kroky: zaprvé musí zásah sledovat legitimní cíl, zadruhé musí být k dosažení tohoto cíle vhodný, zatřetí musí být nezbytný a začtvrté musí být přiměřený. Legitimním cílem je zde jednak právo žalobkyně na přístup k informacím podle čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, jednak zájem na umožnění debaty o tématu veřejného zájmu, kterým je fungování a hospodaření žalované. V již citovaném rozsudku ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012 - 62, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu otázku veřejného zájmu detailně posoudil a dospěl k závěru, že „zahrnutí zaměstnanců mezi příjemce veřejných prostředků, o nichž musí být poskytovány informace, je legitimováno intenzivním veřejným zájmem na kontrole veřejné moci a hospodárnosti a účelnosti jejího jednání i v oblasti zaměstnávání a odměňování“. Zásah do práv osoby zúčastněné na řízení spočívající v poskytnutí informace o její odměně je způsobilý tohoto cíle dosáhnout (vhodnost), přičemž zároveň nelze tohoto cíle dosáhnout mírnějšími prostředky, neboť pokud by žalobkyni nebyla tato informace poskytnuta, nemohla by z nich ona nebo veřejnost vyvodit patřičné závěry ohledně potenciálních podezření na nehospodárné či protiprávní jednání jednotlivých osob (potřebnost).
48. Zveřejnění údajů o odměně pochopitelně může vést k určitým negativním důsledkům v životě osoby zúčastněné na řízení spočívajícím například v projevech závisti, avšak jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve výše citovaném rozsudku č. 3155/2015 Sb. NSS, „obrana před závistí utajováním informací jen proto, aby se nemohly stát jejím zdrojem, by často vedla jen k prohloubení závisti na základě nepodložených dohadů a spekulací o výši platů poskytovaných z veřejných prostředků. Naopak, „sluneční svit“ informovanosti o platech placených z veřejných prostředků může mnohé přehnané představy o platech ve veřejné sféře rozptýlit.“ Městský soud v Praze však připomíná, že spor se vede zřejmě o jednorázově vyplacenou odměnu za jeden měsíc (blíže viz dále) a nikoliv o poskytnutí informace o hlavním nebo celém příjmu osoby zúčastněné na řízení, která podle všeho byla v rozhodné době v pracovním poměru k jinému zaměstnavateli (viz bod 11 tohoto rozsudku). Z této informace si tak stěžít může kdokoli udělat obrázek o majetkových poměrech osoby zúčastněné na řízení, tím méně, aby ji jen s využitím této informace šikanoval. I z tohoto úhlu pohledu se soudu nejeví zásah do soukromí této osoby tak výrazný ve srovnání se zájmem na transparentním informování veřejnosti o mimořádném výdaji veřejných prostředků povinným subjektem (zde žalovanou).

49. Osoba zúčastněná na řízení navíc v nyní projednávané věci nepředestřela žádné specifické okolnosti, které by měly uvedené posouzení zvrátit, byť k tomu dostala příležitost jak od žalované, tak i v průběhu soudního řízení. Ve správním řízení se omezila na prosté sdělení, že s poskytnutím informace o své odměně nesouhlasí, a v řízení před soudem sice poměrně podrobně rozebrala Platový nález ÚS, ale nad rámec argumentace žalovaného v podstatě žádný konkrétní zásah do svých práv netvrdila, natož aby jej důkazně podepřela.
50. Za těchto okolností tedy soud uzavírá, že právo žalobkyně na poskytnutí informace na daném skutkovém půdorysu z vyložených důvodů převážilo nad právem osoby zúčastněné na řízení na ochranu soukromí. Žalobkyně tak nárok na informace ohledně odměny (hodinové i celkové) osoby zúčastněné na řízení má a žalovaná je povinna jí tyto informace poskytnout a zveřejnit je následně způsobem umožňujícím dálkový přístup podle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím.
51. Soud si byl vědom imperativu plynoucího z § 16 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím¹, jak jej ustáleně interpretuje soudní praxe. Podle uvedeného ustanovení soud, nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 3. 2010, čj. 1 As 8/2010 - 65, bodu 21 „[s]mysl § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím je třeba spatřovat v tom, že pokud nejsou naplněny důvody pro odmítnutí žádosti, které jsou přezkoumatelným způsobem vyjádřeny ve správním rozhodnutí, je soud povinen zrušit rozhodnutí odvolacího správního orgánu i správního orgánu I. stupně a přikázat správnímu orgánu I. stupně poskytnout žadateli požadované informace. To vede ke zrychlení celého postupu.“
52. Jak vyplývá z výše uvedeného, důvody pro odmítnutí žádosti, pokud jde o výši odměny osoby zúčastněné na řízení, nebyly dány. Soud opětovně připomíná, že žalovaná odmítla poskytnout požadovanou informaci žalobkyni celkem desetkrát, a to přes zrušující rozhodnutí odvolacího správního orgánu. V této souvislosti je příhodné připomenout rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2016, čj. 3 As 278/2015 - 44, který konstatoval: „V rozsudku č. j. 6 As 113/2014 – 35, zmiňovaném oběma stranami, se zdejší soud podrobně zabýval problematikou obstrukčního jednání správního orgánu v řízení o poskytnutí informací. Z hlediska efektivity soudní ochrany je nepochybně relevantní, že oddalováním poskytnutí informace zpravidla ztrácí její zpřístupnění postupně na významu, což nepochybně platí i v projednávaném případě. S ohledem na to § 16 odst. 4 informačního zákona umožňuje, a to navzdory kasačnímu principu ovládajícímu české správní soudnictví, namísto prostého vrácení věci povinnému subjektu, nařídít povinnému subjektu požadované informace rovnou poskytnout a zabránit tak správním orgánům ve „zdržovací taktice“. Zařazení citovaného ustanovení do informačního zákona bylo vyvoláno právě praxí některých správních orgánů, které kasačního principu při soudním přezkumu zneužívaly k tomu, že informace opakovaně, a to i po prohraných soudních sporech, neposkytly a informaci vždy znovu odepřely pouze s pozměněným právním odůvodněním.“

Uvedenou funkci § 16 odst. 4 informačního zákona potvrdil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62, kde zmínil jeho význam pro rychlé a účinné dosažení žádaných informací při zdržovací taktice správních orgánů. Krajský soud tak má prostřednictvím předmětného ustanovení prostor, aby posoudil, zda existují důvody pro odmítnutí žádosti o informace. Nejsou-li takové důvody, je povinen povinnému subjektu nařídít požadované informace poskytnout. Tím je bráněno povinným subjektům, aby z

důvodů, které nemusejí být navenek vždy zřejmé, poskytnutí informace žadatelům významně stěžovaly a oddalovaly. Jak přitom uvedl zdejší soud v rozsudku č. j. 6 As 113/2014 – 35, úkolem správního soudnictví je čelit těmto snahám nerespektovat zákon, přičemž musí nalézt procesní prostředky, jak povinné subjekty přimět k tomu, aby informaci, která poskytnuta být má, poskytly řádně a bez průtahů (srov. též usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 - 98).

Lze tedy shrnout, že efektivní prostředek k dosažení cíle (soudní ochrany) představuje řízení o žalobě podle § 65 odst. 1 s. ř. s., v jeho rámci pak případně postup dle § 16 odst. 4 informačního zákona.“

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 10. 2018, čj. 7 As 192/2017 - 35 to vše lakonicky shrnul s tím, že „[s]myslem pravomoci soudu dle § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím je tedy rozetnout gordický uzel nekončících procesních obstrukcí či procesního „ping-pongu“ mezi odvolacím správním orgánem a povinným subjektem. Právě uvedené ustanovení, spojené s ústavním požadavkem rychlé a efektivní soudní ochrany práv žadatelů o informace, tedy poskytuje správnímu soudnictví zcela odlišný rámec pro jeho činnost.“

53. Ustanovení § 16 odst. 4 (dnes odst. 5) zákona o svobodném přístupu k informacím tedy neposkytuje soudu žádný prostor pro úvahu o dalším postupu. Je-li splněna hypotéza citovaného ustanovení, je soud povinen napadené rozhodnutí zrušit a nařídit povinnému subjektu poskytnout požadované informace. Toto ustanovení tedy zavádí do soudního řízení správního ovládaného principem kasačním prvky principu apelačního. K tomu soud doplňuje, a to i s relevancí ve vztahu k dalším žalobkyní požadovaným informacím (viz dále), že podle předmětného ustanovení je možné postupovat primárně v případě, že je napadené správní rozhodnutí přezkoumatelné (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2014, čj. 6 As 140/2013 - 155). Jak bylo vyloženo výše, smyslem a účelem této úpravy je jednak zabránit „ping-pongu“ mezi povinným subjektem na straně jedné a odvolacím správním orgánem nebo správními soudy na straně druhé, jednak zajistit, že prostřednictvím soudní ochrany bude rychle a účinně dosaženo poskytnutí informace v případech, kdy poskytnuta být má, avšak povinný subjekt ani odvolací správní orgán tak neučinily. Soud má při postupu podle § 16 odst. 4 (dnes odst. 5) zákona o svobodném přístupu k informacím nejen postavení orgánu kasačního, nýbrž i postavení orgánu nalézajícího hmotné právo. Je tedy na něm, aby ověřil, zda byl dostatečně zjištěn skutkový stav, a pokud ne, aby jej v potřebné míře zjistil, a poté aby posoudil, zda existují důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li takové důvody, je povinen povinnému subjektu nařídit požadované informace poskytnout (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, čj. 10 As 112/2015 - 54).
54. Soud přitom v předmětném případě neshledal, že by byl ve věci informace o odměně osoby zúčastněné na řízení naplněn jiný zákonný důvod pro omezení práva na informace. Pokud však soud postupuje dle § 16 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím, musí zvážit, zda není dán některý z dalších důvodů pro odmítnutí žádosti. Soud je tedy povinen zhodnotit, zda obtož důvody pro odmítnutí žádosti, a pokud ne, zkoumá, zda nemohou existovat jiné důvody, které by odůvodňovaly odmítnutí žádosti. Nezabývá se přitom detailně existencí jiných důvodů pro odmítnutí žádosti a tyto důvody zkoumá pouze *prima facie* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2017, čj. 5 As 236/2016 - 104, a v něm citovanou judikaturu). Soud přitom žádné takové důvody nezjistil, a proto prvním výrokem tohoto rozsudku Napadené rozhodnutí zrušil, neboť pro

odmítnutí žalobkyní požadovaných informací nebyl dán žádný důvod. Povinnému subjektu pak soud druhým výrokem tohoto rozsudku uložil podle § 16 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout žalobkyni požadované informace týkající se výše odměny osoby zúčastněné na řízení (tj. jak informaci o hodinové výši odměny, tak informaci o celkové výši odměny osoby zúčastněné na řízení, která jí byla žalovanou vyplacena za období od 27. 11. 2014 do 26. 1. 2015). K tomu mu určil lhůtu 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Soud vycházel z toho, že ačkoli při stanovení lhůty k poskytnutí informace není *a priori* limitován žádným rozpětím, jako nejvhodnější se jeví stanovit stejnou lhůtu jako v postupu podle § 14 odst. 5 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, čj. 1 As 350/2016 - 72). Požadovaná informace nemůže být podle soudu ani velkého rozsahu ani pro žalovanou složitě obstaratelná.

55. Pokud jde o otázku **ad B)**, uvedenou v bodu 37 tohoto rozsudku, soud nepřehlédl, že mezi stranami sporu nepanuje shoda na tom, nakolik byla saturována žádost žalobkyně, pokud jde o jiné informace, než je odměna osoby zúčastněné na řízení, k níž se soud vyjádřil výše. Zatímco žalovaná má za to, že žalobkyni poskytla všechny další požadované informace s výjimkou osobních údajů začerněných v poskytnuté dohodě o provedení práce a výkazu o odpracovaných hodinách, podle názoru žalobkyně uvedeného v žalobě navíc žalobkyně neobdržela informace o činnostech JUDr. G. vykonávaných na základě dohody o provedení práce, „*popřípadě informaci, který zaměstnanec schválil proplacení odměny*“, a jeho konkrétní pracovní výstupy z těchto činností. Dále žalobkyně dle svých slov neobdržela žádné požadované informace, nebo odůvodnění jejich neposkytnutí, za období od 27. 11. do 30. 11. 2014 a od 1. 1. do 26. 1. 2015.
56. Soud tedy přezkoumal předložený správní spis za účelem vyjasnění, zda nějaké, a případně které informace – mimo informací o výši odměny – nebyly žalovanou k žádosti žalobkyně poskytnuty. Soud shledal, že jako přílohu ke svému, v pořadí sedmému, odmítavému rozhodnutí o žádosti ze dne 30. 5. 2017, čj. OKT/012/15, INF/005/15, žalovaná přiložila anonymizovanou dohodu o provedení práce s osobou zúčastněnou na řízení a její výkaz práce, obojí za měsíc prosinec 2014. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí žalované však nebylo postaveno najisto, zda ve zbývajícím rozhodném období vymezeném žádostí, tj. část listopadu 2014 a část ledna 2015, byl JUDr. G. pro žalovanou pracovně činný či nikoliv. Nicméně následující, tj. osmé až desáté, rozhodnutí žalované již ve vztahu k informacím poskytnutým v příloze rozhodnutí ze dne 30. 5. 2017 v odůvodnění uváděla, že šlo o „*informace o tom, kdy dotčená osoba vykonávala práce na základě dohody o provedení práce*“. Obdobně se žalovaná vyjádřila i k žalobě. I když tento způsob vyřízení žádosti nelze označit za bezvadný, soud má za to, že v listopadu 2014 a lednu 2015 nebyla osoba zúčastněná na řízení pro žalovanou činná, tudíž jinými informacemi k těmto částem rozhodného období žalovaná nedisponuje. Tomuto závěru přisvědčuje i úvaha, že když žalovaná nakonec neshledala důvody pro neposkytnutí anonymizované dohody a výkazu za prosinec, z logiky věci by poskytla obdobné dokumenty i za listopad a leden, pokud by existovaly. V tomto „časovém“ rozsahu je proto žaloba nedůvodná.
57. Žalobě nelze vyhovět ani, pokud jde o „*informaci, který zaměstnanec schválil proplacení odměny*“, ledaže by šlo o informaci, která je obsažena ve výkazu práce. V takto vymezeném rozsahu, pokud by šlo o samostatnou informaci, totiž podle názoru soudu žalobní námitka přesahuje rozsah původně předložené žádosti žalobkyně.

58. Dále se soud zabýval tím, zda popis činnosti uvedený ve stejné pojmenované kolonce žalovanou poskytnutého výkazu práce JUDr. G. odpovídá v žádosti uvedenému dotazu „*jakou činnost vykonává*“. I přes velmi obecný popis činností ve výkazu práce nemůže soud odhlédnout od toho, že ani žalobkyně, která se dovolává podrobnější informace, svůj dotaz blíže nekonkretizovala. Soud má tudíž za to, že v tomto rozsahu byla požadovaná informace, tak jak u žalované existovala, poskytnuta.
59. Jinak tomu ovšem je, pokud jde o závěrečnou část žádosti, kde žalobkyně požadovala výsledky práce osoby zúčastněné na řízení. Tento pojem dokonce k žádosti žalované žalobkyně dne 21. 5. 2015 upřesnila. Žádné výsledky práce, jinými slovy pracovní výstupy, JUDr. G. však žalovaná žalobkyni neposkytla, ač tak tvrdila, jejich (ne)existenci nebo důvody pro odmítnutí jejich poskytnutí v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nijak nezduvodnila a ve správním spisu (ani jeho případné části vyloučené z nahlížení) se žádný takový pracovní výsledek, resp. výstup nenachází. Z popisu práce osoby zúčastněné na řízení v dohodě o provedení práce (viz „*zpracování odborných právních posudků, rozborů, stanovisek*“) je přitom zjevné, že její výsledky práce musely mít alespoň v části písemnou podobu, tudíž šlo o informaci ve smyslu její legální definice podle § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím.
60. Soud předesílá, že za této situace při výkladu *stricto sensu* nebyla požadovaná informace v části (tj. týkající se výsledků práce) poskytnuta, aniž by bylo rozhodnuto povinným subjektem (žalovanou) o jejím odmítnutí, proti čemuž lze brojit podáním stížnosti podle § 16a odst. 1 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím a případně následně žalobou na nečinnost podle soudního řádu správního. Soudu však neuniklo, že k odvolacím námitkám žalobkyně odvolací správní orgán opakovaně ve svých rozhodnutích o odvolání vytýkal žalované, že předmětné informace do spisu nezařadila a že měla buď tyto informace žalobkyni poskytnout, nebo v této části žádost odmítnout a sdělit, že neexistují, z jakého důvodu a že žalovaná nemá povinnost těmito informacemi disponovat. Nahlížeje na tyto skutečnosti podle jejich věcného obsahu, má soud za to, že v této části týkající se výsledků práce osoby zúčastněné na řízení měla odvolání povahu stížností, o nichž nadřízený orgán rozhodl a žalovanou instruoval alternativně konat. Ta potom „konala“ třetím způsobem, a to tím, že v odůvodnění Napadeného rozhodnutí tvrdila, že předmětnou informaci poskytla, ač tomu tak nebylo.
61. Za této situace má zdejší soud za to, že nelze nutit žalovanou, aby podávala separátní žalobu na nečinnost ohledně této dílčí části žádosti. Nejvyšší správní soud totiž již v rozsudku ze dne 30. 7. 2013, čj. 2 Ans 5/2013 - 45 uvedl „*Ačkoli stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá, že „sdělená informace obsahovala pouze neúplné sdělení a to odkazem na internetové stránky www.justice.cz“, již z dikce jím uvedených slov vyplývá, že určitá informace poskytnuta byla. Pokud tedy stěžovatel hovoří o „neúplném sdělení“, může proti způsobu vyřízení informace podat stížnost. Ale i z dikce ustanovení informačního zákona jasně plyne, že již nemůže namítat možnou nečinnost poskytovatele informace dle ustanovení § 16a písm. b) informačního zákona, nýbrž může brojit proti poskytnutí pouze částečné informace [§ 16a písm. c)] nebo může brojit proti způsobu vyřízení žádosti o informace [§ 16a písm. a)]. O to spíše pak nemůže nečinnost žalovaného napadat žalobou ve správním soudnictví.“. V téže věci pak kasační soud pokračoval ohledně předmětu řízení o žalobě na nečinnost konstatováním: „*Zda odpověď žalovaného naplňuje požadavky kladené na poskytovatele informace, nemůže v rámci tohoto řízení Nejvyšší správní soud posuzovat, poněvadž předmětem tohoto řízení je pouze namítaná nečinnost žalovaného.*“ a doplnil, že „*Za této situace lze tedy přisvědčit**

žalovanému, že dotčeným přípisem došlo k vyřízení žádosti o informace. Z toho důvodu Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit se stěžovatelem, že je poskytovatel informace nadále nečinný a naopak musí dát za pravdu městskému soudu, který žalobu zamítl. Pokud stěžovatel s jejím vyřízením nesouhlasí, může se proti poskytnutí informace bránit procesními instrumenty uvedenými v informačním zákonu. Namítaná nečinnost jakožto žalobní důvod ale odpadla." V uvedeném rozsudku pak Nejvyšší správní soud uzavřel tuto otázku tím, že „Ze všech výše uvedených důvodů proto nemá stěžovatel pravdu, že jeho jedinou možnou obranou je nyní žaloba proti nečinnosti, protože není aktivně legitimován k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s. ř. s. Zde Nejvyšší správní soud připomíná, že po vyčerpání opravných prostředků stanovených informačním zákonem neexistuje žádná překážka, která by stěžovateli bránila obrátit se na soud se správní žalobou dle § 65 s. ř. s. Naopak z důvodu proběhnuvší změny v řízení o poskytnutí informace je v případě jeho neuspokojení tato cesta jedinou možnou."

62. Jelikož žalovaná nezařadila předmětné výsledky práce JUDr. G. do správního spisu, tudíž se s nimi soud (stejně jako odvolací správní orgán) nemohl seznámit, zatížila Napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., kdy skutkový stav je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu, potažmo vyžaduje doplnění informací, o něž se spor vede. Soudu proto nezbývá než uzavřít, že Napadené rozhodnutí je v části týkající se žádosti o informace, pokud jde o výsledky práce JUDr. G. provedené na základě dohody o provedení práce s žalovanou za prosinec 2014, nepřezkoumatelné.
63. Jelikož soud nemůže *prima facie* usuzovat, zda tyto pracovní výsledky, resp. výstupy neobsahují nějaké informace, jimž svědčí zákonný důvod pro vyloučení z poskytnutí, věc v tomto rozsahu nemohl řešit ani informačním příkazem podle § 16 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím, a vrátil ji proto žalované k dalšímu řízení. Pregnantně to vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 11. 2013, čj. 2 As 66/2013 - 25, v němž došel k tomuto závěru: „Vzhledem k tomu, že požadované listiny netvoří součást spisového materiálu předloženého správními orgány a jejich obsahem se žádné ze zrušených rozhodnutí nezabývalo, zdejší soud nemohl bez dalšího posoudit, zda se neuplatní některý z jiných zákonných důvodů pro jejich neposkytnutí, popř. pro jejich částečné neposkytnutí, vyplývající z nezbytnosti ochrany jejich obsahu. Tuto skutečnost proto posoudí stěžovatel v novém řízení.“ (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2006, čj. A 2/2003 - 73, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, čj. 1 As 8/2010 - 65 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, čj. 6 As 338/2016 - 55). V jeho rámci žalovaná tyto informace žalobkyni buď poskytne, nebo přezkoumatelným způsobem odůvodní, z jakého zákonného důvodu tyto informace nebo jejich určitá část nemůže být poskytnuta.
64. V neposlední řadě soud k žalobní námitce posoudil rozsah anonymizace údajů v poskytnuté dohodě o provedení práce a výkazu práce (mimo odměny, kterou se zabýval výše). Již výše citované ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím v odstavci 1 stanoví, že povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. Podle odstavce 3 téhož ustanovení „Základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.“ Žalovaná proto nepostupovala v souladu se zákonem, pokud v dohodě o provedení práce s osobou zúčastněnou na řízení začernila též rok jejího narození a obec jejího trvalého pobytu. Soud tedy v rámci příkazu vydat informaci podle § 16 odst. 5 téhož zákona nařídil žalované

poskytnout žalobkyni vedle informace o výši odměny i tyto dvě dílčí informace, když ani v případě těchto informací nezjistil *prima facie* existenci jiného zákonného důvodu pro jejich odeprání.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

65. Jelikož bylo Napadené rozhodnutí nezákonné, zrušil je soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Druhým výrokem rozsudku soud podle § 16 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím žalované uložil, aby žalobkyni ve stanovené lhůtě poskytla požadované informace týkající se odměny osoby zúčastněné na řízení, a dále jejího roku narození a obce trvalého pobytu. Pro shledanou nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí byl potom soud nucen vrátit věc žalované k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s., pokud jde o část žádosti týkající se výsledků práce osoby zúčastněné na řízení vykonávané pro žalovanou v rozhodném období. Žalovaná je dle § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku ve svém dalším postupu vázána.
66. Při tomto „dvojím způsobu“ rozhodnutí ve věci Městský soud v Praze přihlédl k ustálené judikatuře, která vydání informačního příkazu pouze ohledně části požadovaných informací umožňuje (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2011, čj. 1 As 95/2010 - 240, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2013, čj. 7 A 70/2010 - 52, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 2. 7. 2013, čj. 62 A 55/2012 - 60), a především pak zájmu na co největším šetření ústavně garantovaného práva žalobkyně na informace, přičemž vzal v úvahu, že žalobkyně vedla se žalovanou po tři roky v podstatě bezúspěšnou právní polemiku o požadované informace. Jednání žalované jednoznačně vykazovalo znaky obstrukce a absence respektu k právnímu názoru odvolacího správního orgánu. Obě množiny požadovaných informací jsou oddělitelné, neb výstupy (výsledky) práce nejsou ani součástí dohody o provedení práce ani pracovního výkazu. Proto tam, kde to bylo na základě spisového materiálu možné, zdejší soud již tímto rozsudkem rozhodl o poskytnutí, ale částečně i neposkytnutí určitých informací. Pro nepřezkoumatelnost spočívající v absenci rozhodnutí o žádosti o výsledky práce osoby zúčastněné na řízení a nedostatku skutkových důvodů podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., resp. v neúplnosti spisového (podkladového) materiálu, pokud jde o tuto informaci, však nemohl soud posoudit otázku rozsahu poskytnutí výsledků práce osoby zúčastněné na řízení, a proto v této dílčí záležitosti vrátil věc žalované k dalšímu řízení. V jeho rámci žalovaná tyto informace zařadí do správního spisu a žalobkyni je buď poskytne, nebo přezkoumatelným způsobem odůvodní, z jakého zákonného důvodu tyto informace nebo jejich určitá část nemůže být poskytnuta.
67. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. Tím je v nyní projednávané věci žalobkyně, jejíž náklady tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále odměna advokátky, která ji po větší část řízení zastupovala, za tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení, podání žaloby a repliky. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč (3 x 3 100 = 9 300). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon (3 x 300 = 900). Odměna advokátky tak

činila 10 200 Kč; advokátka nebyla plátkyní DPH. Spolu se soudním poplatkem tedy žalobkyni na náhradě nákladů řízení náleží 13 200 Kč.

68. Osoba zúčastněná na řízení pak nemá v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soud v tomto řízení žádnou povinnost neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. února 2020

Mgr. Martin Lachmann
předseda senátu